

Obij. quod si subiectum est de Liguoribus et Rium partium nihil
 se presentat, quod non se presentat conceptus entis, a quo iam
 contractio fieri debet additionem illius lei quod se presentat.
 Quod in conceptu entis non se presentat eum latet ut dicitur, l.
 in conceptu subiecti, et de Liguoribus entium non se presentat
 ut contracta. Ad. Ceterum subiectum nihil se presentat
 quod non se presentat conceptus entis et vice versa, discrimen
 tamen ad hoc magnum est. scilicet quod in conceptu entis ut sic
 se presentat illa vis, verum conceptus, et sic uniuersum hanc
 a se simili includere quia vites se habent: at vero in conceptu sub
 iecti quod se presentat illam et latet sed iam magis est
 precisa et limitata ad se in se quia se in hanc se habent.
 Vnde et tenetur dicendum est conceptus entis
 non se presentare neque includere conceptus entis
 particularis. Quia si includeret conceptus subiecti
 hanc, Quantitatem, Qualitatem, Relatum et hanc
 unam hanc, subiectum est ens id foret ac subiectum est Quantitas,
 Qualitas, Relatum est, quod est factum ut patet. Quod
 quidquid est de centro superioris, est et de centro inferioris.
 V. g. quidquid est de centro atque, est etiam
 de centro hanc ut patet: quod si ens in suo conceptu habet
 parte continet subiectum, quantitatem, qualitatem
 et hanc, hanc via erunt de essentia cuiusvis entis partem
 quia via sunt per se. Quod cum Quantitas non ad
 seent entis id est dicere subiectum est ens, ac sub
 iectum est hanc est hanc. Quod partem entis non
 continentem in conceptu entis nisi conceptus, et secun
 dum commune tenetur ac quodammodo absentia licet
 quia in particularibus nihil est quod non habeat entem
 tenetur: quod nihil quod non se presentetur saltem conceptus
 in conceptu entis: nec inferas quod in conceptu cuiusvis
 entis particularis continentur reliqua omnia,

cum conceptus inferioris continet quod continet con-
ceptus superioris v.g. conceptus substantie quod
quod continet conceptus entis. Nam id idem verum est
de his quae actu expressè continentur in conceptu su-
perioris, non de his quae continentur confuse et potest
habiter. Conceptus n. animalis confuse et potest
licet continet equum, Leonem etc. qui tamen non con-
tinentur in conceptu hominis; licet id diversò mo-
do accidat in actu et in ente, nam aliquid est in homine
quod actu non continetur in actu, nec confuse nec expresse,
non tamen aliquid est in substantia v.g. quod saltem con-
tinetur in ente non representetur.

Ex hac ita haec tenet doctrina facile pote-
ris conflare, et leorem sed opinionem, quod in
1. dist. 2. q. 1. essent ens contrahi ad decem genera
summa quod modos positivus, quod in communibus
entis ratione non continentur, et aliorum recentis-
rum opinionem, qui eodem modis positivus con-
cedunt, eosque inter se convenire affirmant. Tunc
audendum est soninas quod lib. 4. Met. q. 1. eam
contractionem quod negationes et entis rationis facit.
Cum enim generum summa sint entis realia et
positiva quomodo possunt contrahi per negationes
et entis rationis. Deinde quia cum de optimis,
maxime sub ente et imm. sit contrahi decreti
in sua voce quod negationem aliquid, ens rationis
quo nihil aliud dicitur potest. Tandem quod
unumquodque per radicem continet quod quod posi-
tivum aliter continet, et per circumstantiam inter
se different; substantia v.g. per negationem quan-
titaris. Quantitas per negationem substantiae
Qualitas per negationem Relativis etc.

Nihil deest

[Faint, mostly illegible handwriting, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is written in a cursive script.]

Art. 4.º Vrai entis analogasit.

Questioni fore ex superioribus responsum est, quia propter breviter
Dm̄ Ens. l. posse summi, prout est commune. Deo et creaturis, l. est
prout comprehendit ens creati vniū decem generibus summis l.
si n̄ comparati cum oibus, saltem posse considerari prout est vniū
aliquo generibus summis: aut et l. i. specim̄ q̄ immediate sunt
sub eodem ḡe, sive sub diuisis. Absolute q̄ n̄ oium d̄m̄ ens
est analogum.

Quod attinet ad primam probat. in primis aucto-
rit. D. Thom. 1.º p. q. 13. a. 3. et aliorum quos citat Ioan. de
28. sect. 3. no. 5. Deim̄ rōe, nam n̄a analogas iniqua l.
d̄m̄ et est in oibus a q̄ participatur: sed ens ita se h̄et
n̄a Dei et creaturam. q̄ est analogum. Maior est de-
fōe analogi satis probatur. Min. p̄t̄ q̄ q̄ntis rōe in Deo
perfectus est, quam in creaturis, est n̄ in Deo indepen-
denter: in creaturis dependenter cōtinentur ad ipso Deo.
Vn̄ Deus d̄m̄ ens, q̄ cōtinentur, creatura v̄o cōtinetur q̄ parti-
cipationem. Deim̄ rōe quo Deus excedit creaturas infinite
ens: q̄ ens iniqua l. est in ipso, d̄ in creaturis, atq̄ adeo
analogus de illis p̄dicatur. Nec obicies: q̄ at erit ana-
logum ad h̄uicem et bruti, iniqua l. n̄ in illis perfectus
falsq̄ n̄ est sequela, nam iniqua l. perfectiōnis, qua
at h̄et in h̄oie et in bruti prouenit ex diuis contrahen-
tibus, q̄ sunt extra nam ḡis: iniqua l. v̄o cōtinetur in Deo
et creaturis prouenit ex ipsa cōtinetur n̄a, cū nihil sit in Deo
l. in creaturis, q̄ non fit ens, q̄ de le. vide Ioan. de sp. 28. 3.

Quod attinet ad ens. ij. conferatur cum decem
generibus summis eodem mō d̄m̄ est ens analogum. Hec est
intra Philosophi 4. Met. cap. 2. D. Thom. et aliorum, quos
citatur Ioan. de sp. 32. Sect. 2. Probatio inde et sum-

monda est, quod ens sit in subia absolute; in accidentibus
 uero cum ordine et dependentia ad subiam. Quibus ex
 cuius analogia entis ad Deum et creaturas, subiam et accidens
 et analogia attributionis dependentia ad Deum et in accidentibus
 huius dependentia a subia. Est huius analogia attributionis du-
 plex, altera quae propria est intrinseca utriusque analogia et ut
 ratio entis intrinseca est Deo et creaturis, subia et acci-
 dentibus: altera cuius propria est intrinseca principi analogia
 cuiuslibet uero extrinseca, quae analogia huius locum non habet recipere

Si uero ens cum solis accidentibus comparari
 concedit sibi. Sicut pro uita est uniuersum ad quantitatem
 et qualitatem, probat, quod ens dicitur uicem uicem quae inquan-
 titate non est dependenter a quantitate nec uice uersa: quae aequi-
 ualiter est in quantitate et qualitate: sed utraque ratio
 ob quam est analogum uero subia et acciuium est in magna
 litas quam in illis habet: quod concedendum est huius est uniuersum
 uero. Haec huius minoris sunt momenti, quam ut dicitur in
 illis uniuersum, propter eas breuiter deinde probare uicem. Is-
 arum non eandem analogiam attributionis esse in ente uero
 quantitate et qualitate, quod est non subia et accidentibus
 Dei et creaturis ubi semper ex altera parte datur de-
 pendentia, non probare huius non quae analogia proportionis
 propria ad quam satis est ut inaequaliter huius sit in
 analogia, et nulla debet dependentia, ut ratio entis
 est in quantitate et qualitate. Nam qualitas ex sui
 generis non debet esse quantitate, uero sit accidens acti-
 uum, quantitas uero tantummodo passiuum, quod non potest
 provenire nisi ex uero entis, uero non in quantitate
 quod non sit ens. Idem uidere est in aliquis partibus

Si inter se conferantur
 Hinc colliges si comparantur species
 diuisorum praeiorum in se. V. G. ad et Linea, corpus et pra-

eandem in illas dari analogiam, q̄ datur in gr̄is summa
q̄q̄ subijciuntur: si uō. comparentur sp̄s, q̄ immedia te
sunt sub eodem gr̄e. u. g. Linea et corpus. Et in illarum
ens analogum proportionis pp̄nā non attributionis, se
par. eodem rōe, que probare contendit cō uniuersū nō
qualitatis, et quantitatis, contendat et cō uniuersū nō
harum sp̄rum. Contra tñ est, q̄ dicitur illarum sp̄rum
sunt inaequales in locis, entis, sunt nō esse Philosophi
sicut numeri, et semper se excludunt id uō que excludunt
est ens. Quae doctrina et uera est nō Individuorum
dixi pr̄nti, hēt nō ens nō illorū eandem analogiam
quam nō pr̄ntium. sub q̄q̄ sunt. Nec minus uera est
nō Individuorum dicitur sp̄rum, q̄ sunt sub
eodem gr̄e, his nō et analogum est q̄ pp̄nā p̄portio
nis, quemadmodum et sp̄s sub q̄q̄ collocantur
solum q̄ si consideratur ens nō in
ferentiarum Individuantium, q̄ contra hūnt eandem
nam speciem entis uniuersum cum sint aequalis
perfectōnis in se, nec aliunde rō analogie in
illis inueniri potest, nisi dicamus uniuersū tñ
cō q̄ dicitur contrahitur. Id uō aqua rōne de
Indiuiduis eiusdem sp̄i dicitur est, cum nō rōe nō
contrahit, nec nō dicitur contrahentis in illis inaequali
tas uel sit q̄ entis. Adde tñ nō cō ens nō illorū
ute, cum p̄ dicitur nō contrahitur, Id uō uniuersum tantū
ut de persona dicitur in cō nō tritium diuinarum per
sonarum, et de dicitur indiuiduantē nō plurimum, quā
contrahunt eandem speciem superiorē locū dicitur.

§ 2^a De proprietatibus Entis.

Art. 1. Ens hēt aliquas proprietates, et
quae illae sunt

Quae conditiones ad uera proprietatis rationem necesse est nota-
 re. Soar. disp. 3. s. 2. In primis non opus est ut sit ali-
 quod positivum. 2° ut ex natura rei distinguatur ab eo, cuius
 est proprietates. 3° ut cum illo conuertatur, dicitur ergo ad lectio-
 nem. 4° ut id cuius est proprietates in illa inclu-
 datur. Haec sunt conditiones, necesse sunt ad proprietatem in
 rigore sumptam, quae praeter naturam entis praesumptum ad-
 signere. Nam si eius proprietates positivae fuerint, necesse
 est ut se includerent contrarium. Sed ut aliquo modo
 dicatur proprietates, saltem per modum illius praedicat
 non tot requiruntur conditiones. Nam Mis et Sapientia propri-
 etates, seu attributa divina dicuntur, cum tamen non distinguantur
 ex natura rei a divina essentia, eamque essentiam includant.
 Quoniam ergo praedicti hec, hoc est, non ens habet aliquas pro-
 prietates

Ad hanc igitur partem uera est, quam docet, ex-
 phat Soar. ibi. Selt. an. 7. quod nullo cogitante in actu
 non ens reali conuenit esse unum, Verum, Bonum. Deinde
 quod ens est obiectum Metaphysica: quod habet aliquas passio-
 nes, quod de ipso demonstrantur, quod propterea non possunt
 esse entia uera

Cum ergo entis proprietates conuertatur
 cum ente, quod per se uia rerum grauius transcendit, debet
 transcendere, et in praedicata transcendente numerari.
 Haec autem praedicata sunt sex a Deo numerantur. S.
 Ens, Res, Aliquid, Unum, Verum, Bonum. Proia hinc
 idem omnia adsignificant: cum ergo ens non possit esse sua
 proprietates, nec Res, nec aliquid erunt eius proprietates.
 Quia propter tres reliqua eius proprietates tamen erunt.
 Obprobatur, quod de eo ente reali praedicantur res, Unum,
 Verum, Bonum, et licet, nihil reale, entis addant, tamen
 sunt extra eius rationem: quod sunt illius proprietates.

Min. probatur qd ens ut diximus. igitur etiam realiter
cut n le pugnat exist: qd tradita proprietates ex illius
nom adunt. Dein qd sunt l. negati l. denominati
p ordine ad aliquid extrinsecum ut videbimus in entis
rei, sed cum recipere ac rei de illo pdicentur, erunt
illius proprietates

Queres quem ordinem in se habeant haec pas-
siones. R. unitatem eam priorem. Probatur, qd unitas est ab-
soluta, conuenit p. ent. cu se et n per denominatione ab aliis:
sed absoluta predicata in unaqueq. se sunt priora illis
q' dicunt ordinem ad aliud: q' unitas est prior reliquis
entis passionibus. Mer. pot' qd unitas et si nihil aliud,
consequatur, aut possibile sit semper ent. competere. V.
+ et si nulla daretur creatura aut possibile est tunc
quod ens, illud ne
co est unum

¶ et si nulla daretur creatura aut possibile est tunc
quod ens, illud ne
co est unum

¶ Unitas n' dicit ordinem ad aliud. Quia et si talis
diceret ordinem, n' cum ipsum ad aliquid ens deter-
minatum ut dicit ueritas ad uerum, bonitas ad uolun-
tatem ad huc unitas est prior.

Deinde. Veritas est prior bonitate.
Probatur qd ueritas dicit ordinem ad uerum: bonitas
uero ad uoluntatem: sed uerum est prior uoluntate
cum haec ab illo pendeat quaedam operationes, l. salte
illum supponat, et propterea ab illa pendeat quaedam
e. l. saltem illum supponat: qd et ueritas est prior
uoluntate bonitate. Qd quia bonitas fundatur in
ueritate: qd haec illam supponit. aut probatur, qd ubi
autum sit bonum. l. c. supponitur e. uerum autum.

Quoad dignitatem nulla est haec in-
passiones comparatio. cum n' nihil reale ens addant,
n' sunt perfectiones, nec una potest esse alia perfectior,
hoc n' supponit esse positum: quaedam entis uero nam
quam exhibent, ac declarant, sunt aequalis in perfectione
cu eandem nom ois exhibent.

38

Art. 2. De Unitate transcendente
Entis

Primum quod de hac Unitate querendum occurrit est, & sit aliquid positivum. sui conditioni negative. Certum est probari quod est aliquid positivum, scilicet reale. Ratio: sed nihil est potest: q. Probat nihil est nisi, q. est res quod est falsum. Unitas sit quae absoluta, ut tradidimus, et nulla alia occurrat nisi nisi positiva, in qua Unitas possit collocari, nam ens nisi ut videmus in logica ad aequata dividitur in esse, negem, et Privocem.

Non est reale probari quod est ens: q. includeret centum subitum, cuius dicitur proprietas. Deinde si est ens, est et unum per aliam entitatem, et sic in infinitum. Ut, si est sua entitatem est unum, centum est unum: q. daretur a quod ens cuius non est proprietas est unum, cum istud quod centum est proprietas est nequeat. In falso aliqui existimaverunt ens esse unum per sua entitatem.

Deinde arguuntur. Si Unitas est aliquid positivum in Ente, potest saltem per inthum a bilis perandi et separari. Quam igitur in eo conceptu per suo ens doctus est unum, non. Si est unum sine tali entitate positiva, contra illi dicitur: si non est unum, cum sit ens, Unitas non unitatem inseparabilem ens, quod est falsum.

Contra hanc doctrinam q. est D. Thom. 4. Met. Lect. 2. et 1. p. q. 11. art. 1. multorum quos sequitur ac citat Bar. dist. p. 4. s. 1. no. 6. Sentiant Bonavent. in 1. dist. 23. art. 1. q. 1. Aversis 1. p. q. 13. membro 1. Probat hanc sententiam q. est divisum videtur tantum dicere, negem coniunctio cum alio: q. est indivisum, seu unum est aliquid positivum, cum non sit negatio divisionis

nisi sit positum, dabitur negatio negationis. Resur enim quod
Lui mo posse considerari, quatenus dicuntur diuisa^{ab alijs} Lm
entitatem sua, quasi in se completa, L gr unum ens quod diu
diuisum, n^{ab alijs} potest aliud. hoc 2° mo diuisio est negatio: priori
no mo est fundamentum positum ipsius negationis. In di-
uisio q^o quam dicit unum negat diuisioem priori modo,
quatenus est qd positum et n° 2° modo; quod idem
est ad diuisioem materi summi pro nobis ipis, hanc
e^o negationem: et unum negare diuisioem materi et n^o fra-
fr.

2° Unitas suscipit magis et minus:
q^o n^o potest e^o negatio; hanc n^o n^o suscipit magis et minus.
ans probatur, q^o quod res magis abest a compositione, ma-
gis una diu. Unde Deus q^o nullam pot^omittere compo-
sitione, magis unus est, quam creatura. Resur unitatem non
suscipere magis et minus rei sui, et sic finit: Nimirum q^o
entitas rei in qua fundatur unitas est magis simplici,
propterea diu hanc maiorem unitatem, non quod unitas
in se fratri sumpta possit e^o maior, L minus

3° Unitas dicit perfectionem: sed
negatio n^o pot^o illam importare: q^o Unitas est aliquid
positum. Maior probatur in Deo, nam maxima perfe-
ctio diuina hanc e^o unam. Min. sic e^o rei negatio
q^o nullam hanc entitatem. Resur similiter Unitatem di-
cere perfectionem rei finit, quod est entitas rei,
q^o potest e^o perfectior, ac perfectior propter maiorem
simplicitatem. Si uo e^o uenit in ea significatio
uturpatur, ut idem sit ac e^o solitariu^o et exclusi-
ua a suo consortio quoduis a hanc ens, si n^o opus est,
ut semper supponat perfectionem, et aliquando
illam supponat. Nam e^o unum contra, in Deo

dicat perfectione maximam, n' h' e' una persona, cum p' p' sum' imperfectioem Dei pluritate personarum ueneremur. Iuxta quam doctrinam d'm est multa libri Unitati rei p'nti, q' n' in illa, sed in p'prio p'p'ria' requirunt entitatem.

Est q' Unitas transcendentalis negat diuisiois rei in seipso. Probatur, q' p' diuisioem fit unu' ens plura; q' unitas negat ipsam diuisioem, cum conueniat ens unum, hoc est non plura. Vbi aduertendu' docet Iuar. l'oco cit. n. 13. aliud e' ens n' e' diuisum in se, aliud n' e' diuisum a se, hoc n' secundu' se sit negat n' est p'p'rio Ontis, cum et ens per accidens competat quod indiuisum a se p'p'ria' b. De in q' n' compete Onti nisi per Reflexionem Vois. Primum uo' hoc est n' e' diuisum in se, est e' unu' Unitate p'p'ria transcendentali de qua agimus.

Aduerteti et si unum de tali n' solum dicit negem, sed et ontis uem, q' uo'q' illa sit, in qua ea negat p'p'ria' datur, n' e' h' eius p'p'rietate, nisi uo' negois, q' p'p'ria' q' sit h' extra ontis uem est. Dicere uo' de tali uem ontis docet Iuar. disp. 4. Sect. 2. no' 7. 1. q' unum de tali dicit unitatem realem: sed unitas realis n' est sola negat: q' est ontis uo' sub negat. Min' probatur, q' Deus d'it unus a sua Unitate, q' et uo' d'it e' e'ntia' indiuisam, et Petrus d'it unus q' h'et uo' n' n' n' n'. 2. q' n' eadem uo' d'it unum de Onte Regi, a e' d'it Onte uo'is: sed hoc n' pot' e' p'p'ria' negem, h'ec n' d'que ontis reali a' n'is concedi pot' e' b. Velas n' p'p'ria' in la: fide et d'it una et h'et uem negem diuisiois: q' in hoc d'it h'ignitur ab uno Unitate reali, quod imp'p'ria' bat hoc et de tali et de tali uem ontis, quem admodum arte facta de tali d'icunt mani et fram Iuxta hanc igit' significatione facile

possunt conciliari & asserunt Unitate esse quid positivum
cum opice q̄ asserit esse negem, fore n̄ ita quod hoc est
deus ab alio. Alij n̄ unum pro unitate positivam, a se pro
negem usurpant. Adde eum eodem Bar. disp. ut s. 1.
no. 19. hanc Unitatem entis esse per modum privatis, q̄ detrah
certum subum nimirum ens reale, ut privoci de hanc,
in hoc m̄ ab illa descendit, q̄ a ligno negat frum imposit
sibilem, ut negat in Deo, et in Creatura sit possibi
bilis, pot̄ n̄ hanc dividit in plura entia ut sit nimirum
compositum physicum in maiori, entia simplicia, in nomi
et supposita Unitatem

Nec Vasq. 1. p. disp. 128. no. 11. mihi proba
tur, quatenus asserit Unitatem hanc essentialem n̄ locum vere
eam ente, cuius proprium esse debet esse unum, s̄ plura, s̄ n̄ de
reliquis passionibus in esse, nimirum, ens esse verum s̄ falsum
bonum s̄ malum. Deinde quod sic dicitur Deus ut cetera omit
tamus esse unum, s̄ plures convenire. Nam si quodvis
ens sine hac Unitate potest considerari sed t̄ m̄ illi com
petere esse unum, s̄ plura, et Deus q̄ est falsum.
Plura alia de Unitate transcendentali dicenda erant
sed q̄ in Logica dicta sunt et brevitate huius loci,
non patiuntur illa omittimus; consule si placet Bar. disp. 4.

Art. 3. De Veritate transcendentali

Post Unitatem, Veritatem diximus priorem esse in Onte,
quod p̄ de illa hoc loco agendum est. De qua Vasq. et
Molin. ad q. 15. 1. p. s. Thom. Fonseca. 4. Met. cap. 2
q. 6. Bar. disp. 7. et de Deo uno et Trino, tractatu
1. lib. 1. cap. 7. Omittimus q̄ Veritatem cognitivam
de qua Logica 1. Perihorem. agimus q̄ t̄ de transcen
dentali de qua primo quaerendum est quid Onti addeat.

Omnia q^o op^oibus q^o variis sunt ac discrepantes om^o q^o Verita-
 tom transcendentalem p^oferentiam realem nihil dicere posi-
 hium ab illa distinctione, nec loci. Haec e^o Thom. q^o i. de veritate
 art. 1. et 8. Bar. disp. 8. sect. 7. no. 24 et aliorum quos citat. Probr.
 q^o quantumcunq^o ens p^olinda p^o aguecunq^o positivus, semper
 est verum: q^o p^o verum p^oter eius locum positivum nihil addit.
 Que semp^o verum in illa p^ovisione p^obr, q^o confirmati cum intell^o
 aguecunq^o p^oprehenditur: sed Veritas consistit in hec conformita-
 te: q^o quantumcunq^o p^olinda p^o ab omni positivus semper
 est verum. Deinde q^o Om^o ita p^ocedunt ebt ob^o intell^o
 tus, et intelligibile, cum ab intell^o q^o p^ono conceptu app^ohen-
 datur: q^o etiam hec veram conformitatem cum intell^o in qua
 consistit veritas: q^o sui p^ocedit aguecunq^o positivus, neq^o
 etiam latone distinctum semper est verum: q^o verum nihil
 dicit positivum a reali veritate modo a quo distinctum.

2° Am est veritatem transcendentem
 nihil addere exp^o p^oter connotationem ad intell^o cui conformati
 Haec eod^omet h^oet Auctores, quos superior op^oio. Adverte tri-
 cum d^orimus conformitatem cum intell^o, non sumere nos
 intell^o n^ode, sed eam cognitione q^o p^ona ob^o usq^oati. Unde
 q^o nihil a nobis d^oisim illos a desere, verum addere ent^o
 non conformitatem cum intell^o, sed cum sua definitione, cui
 om^o a parte rei distinctio n^o distinguati alle distinctas re-
 ceptans debent intelligere distinctam formalem, que ebt
 formalis cognitio. Haec igit^o intere d^oente, ens dicitur conformi-
 ne intell^o, et verum nihil addit p^oter illam connota-
 tionem. Est ergo veritas ipsa nec ent^o q^o connotat cog-
 nitionem. Appellatur enim aurum verum aurum a reali ent^o
 aur^o qua h^oet q^o quardam reflexionem ad cognitionem, q^o e^o
 tal^o, ut si concepta h^oet vel aurum cognitio ista sit vera re
 habeat conformitatem cum suo ob^octo, q^o non e^o vocari aurum

verum per extrinsecam denominationem, sed a reali unitate
quam habet, quatenus confirmari potest cum sua cognitione,
et causari in illos veritatem cognitionis

Non confirmatur autem cum cognitione in talibus
mensurae aut causa, nam et Deus verus est, non tamen
per ordinem ad causam aut mensuram, cum eius veritas nec
causata, nec mensurata esse possit. Haec est ratio. Unitas
numero. 25. quam probat, quia nihil aliud fingi po-
teat in quo veritas consistat. Argumentum est
quo probauimus verum nihil dicere positivum nec et-
iam distinctum ab unitate, sed probat nec et negatio
dicere. Dicitur pro, quia falsitas est negatio opposita
veritati transcendentali: quia veritas non est negatio,
negatio enim negationi non opposita. Nihil autem
positivum fingi potest in quo consistat nisi in ipsa
unitate, annotando in illis qui confirmatur: quia in illis
cum tali connotatione formati verum consistit

Potest in hac confirmatio intelligi, 1. agere
naturaliter, 2. actuati. Si 2. modo sumatur erit in per ordinem
ad diuinum intellectum, et propter quod faciens generans
habet confirmatorem cum intellectu creato, et si non auctore cogno-
scatur, nec ullus in illis esse potest, in eis est veritas, et
vnde vero in illis omnia necesse habet esse confirmanti, non
solum creati, sed et ipsamet contra diuina veritatem in se
dicitur, ut dictum est; si propter usum per se modo potest. etiam ad
dicere connotationem in illis creati, cum nullum sit con-
notandum nisi a se ipso ut cognoscatur ab intellectu creato. Et ita
omnino est, nimirum veritatem transcendentem proprie
a se ipso a se ipso inalem confirmatorem, et probatur, quia
et si per impossibile aliquid non cognoscatur, nec ab intellectu
creato, nec ab intellectu, in eis est veritas: quia veritas non est

proprie actualem, sed a phidinali conformitatem. Deinde
 Cetera Divina nobis modo intelligendi praecedit cognitio,
 et si prout sit a nobis concipitur anto bis concipitur est ens
 max. verum; q' neio veritas q' fent a phidinali, n' actuali
 conformitatem

Ultimo q' non est Deus verus, q' ealem
 se de, cognoscat, vno vice versa, cognoscat se veri Deu' q'
 talis est: q' Et Deus n' potest de sine actuali conformitate,
 q' actualis cognitio pertinet ad certia et substantia veri
 Dei, non h' in illa facti erit ratio veritatis, sed in aphidinali
 ali. anis probatur q' hae cognitio actualis quam Deus habet
 de se, est pure speculativa: q' non potest addere Divines
 sententia veritatem sua, sed solum illa videtur: q' supponit
 illam, et ex sua na hae Deus quod sit verus Deus, non eo
 eo q' talis cognoscatur: q' verum addit enti aphidinali
 n' actuali conformitatem cum intellectu principalem cu'
 Divino, secundario, et minus principalem eum ex eis

Ex his q' hactenus diximus facilis erit
 responsio ad sententiam alicuius opinionum, quam plures
 cum nobis facile possunt conciliari, nam q' a dicitur veritas
 esse proprietatem respectuam et addere enti verum vni
 interroganda est de respectu aphidinali seu de fun
 damento ad illud, quo positio facit verificari, nam
 aphidinalis conformitas quam addit verum supra ens
 est fundamentum relationis. Quo pacto intelligendi
 videtur D. Fons. cum lib. 4. cap. 2. q. 6. Sect. 2.
 appellat hanc conformitatem verum vis.

Sententia facit. 1. p. 16. art. 6. Vasq.
 ibidem ar. 77. cap. 4. q' docet verum addere extrin
 secam denominationem a vera cognitione derivatam
 et ita intelligenda est, uti videtur addere illa denomi
 nationem, n' h' facti in illa consistere, sed in reali

entitate prout potest conformari cum sua cognitione ut dicitur
est. Sed et responsio a liquidis difficultatibus, quae in qua
hunc neminem venire possunt. **1°** est Verum implet cognitionem
practicam, an speculativam. Quae respondetur con-
notate et speculativam. Ratio est quia conformitas cum cog-
nitione practica est conformitas exemplari in exemplari,
haec autem dari non potest in ente increato, quia mensurari non potest
per exemplar. Nec et in inchoato, cuius et cognitio eius
adnotat verum, dantur exemplaria veri naturalium.

2° est Verum idem sit atque intelligibile.
Res intelligibile duplici modo usurpatur. **1°** negativè prout idem
est atque id quod fit non lepra nati ut fit aho inchoato. **2°** Posi-
tively, prout tale denominatur extrinsece ab inchoato, quo modo dup-
liciter adhuc considerari potest. **1°** denominatur tale
quia aho intelligitur, **2°** quia potest intelligi. In quo intelligibile pro
rius modo, hoc est negativè sumptum, talis patere quae verum
cum et contra vis intelligibilia dicantur, et aliquid potest dici
intelligibile per non ad cognitionem, **1°** veram, **2°** falsam. Si
intelligibile sumatur modo non potest idem esse atque ve-
rum, quia verum non dicitur tale extrinsece ab inchoato, est enim entis
proprietas et proprietatem non potest esse extrinseca subiecti cuius est
proprietas. **3°** In intelligibile idem sit atque conformabile
cum vera cognitione qua percipitur prout vis est, prout
cum vero quod dicitur.

Objectiones. Si verum addit supra ens con-
tentionem, seu conformitatem cum cognitione qua percipi-
tur ut vis est, **1°** non est eam cognitionem quam tenet,
non est ens, **2°** non est ens verum, quod utrumque est falsum.
Sequitur probatur in cognitione divina quam discernimus
scilicet et primario consistit a vero, haec non est verum ens

q̄ connotat aliquam cognitionem: non potest. scriptam conota
 re, cum nullam ascribat distinctionem: n̄ datur alia qua
 connotet et ut sit: q̄ Verum n̄ addit enti connotatione cog
 nitionis eomodo quod dixerimus. Resv̄i Cognoscim̄ Divinam Sim
 plicissimam n̄ in eā cognitionem contra Divinam et diuinum verum
 Sed et sui ipsius in eum modum quo potest cogvesci n̄
 potest unum illud apprehendere, ut in ut directa cognitio
 nem Sed et ut reflexam, inamq̄ ita distincta, cum
 dicitur in re; quatenus q̄ est directa est ens verum,
 dicitur connotationem sui quatenus nobis modo est re
 flexa, et sufficit distinctio virtualis in utraq̄ ad eā
 connotationem, ne n̄ manet datur in ipsam cognitionem
 et contra datur. Noie id directe cognitionis et veim
 reflexam vitigo, quatenus potest alia parte, cog
 nitio n̄ divina contra et simplicissima te gratia nulla
 admittat reflexionem excedit in infinitas reflexiones
 q̄ ab intellectu creato successivo fieri possunt.

Hinc etiam potest respondere eidem
 objectioni, si creata cognitioni accomodetur, cum dire
 ctus Verum conotare secundario et minus principate cog
 nitionem. Unaqueq̄ n̄ creata cognitio est verum ens, et
 connotat secundario ac minus principate cognitio
 nem, qua ut talis ab intellectu creato percipi potest neq̄
 processus in infinitum q̄ inferri potest alicuius est
 momenti, sed non n̄ potest potest esse infinitas cognitio
 nes successivae, quas nec s̄ quaeritur substantiarum
 immota sita s̄ hinc sit.

Sed et nullam esse in rebus falsi
 tatem opposita tradita veritati q̄ sit passio entis. et
 probatur q̄ si veritas addit enti connotationem eius
 cognitionis, qua percipitur ut in se est, falsitas pro
 ut dubio in se distincta a tali cognitione, Sed